

[Carl Petersen.]

afleveringen, kunne ændres fra de foreslåede 17 pct. til 18 pct. Men efter at have modtaget oplysning fra ministeren om, at sagkundskaben hævdede, at 17 pct. var det højeste, man turde gå til, hvis man skulle undgå at belaste statskassen med store udgifter til tørring af kornet, enedes man herefter om at fastholde de foreslåede 17 pct.

Hermed mener jeg at have redegjort for udvalgets arbejde, og jeg skal på hele udvalgets vegne anbefale ændringsforslagene til begge lovforslagene til vedtagelse.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle bemærkninger på mit partis vegne.

Jeg sluttede min tale ved første behandling med at udtale et ønske om, at alle partier ville medvirke til disse lovforslags vedtagelse. Heri lå selvfølgelig et ønske om at opnå et forlig, for selv om lovforslagene på forhånd var sikret flertal her i tinget ved regeringspartierne stemmer, fandt mit parti det overmåde vigtigt, at oppositionspartierne stemte for dem. Vægten skal ikke her så meget lægges på det politiske, for det havde regeringspartierne jo nok klaret, som på, at der ikke bør være noget, der kan skabe mistillid til det nye, således at landmændene på forhånd bliver kritisk indstillet over for ordningerne. Det er af betydning, at den enkelte landmand tror på, at instrumentet rigtigt brugt kan komme til at tjene hans interesser. Et politisk modsætningsforhold ville i høj grad være uheldigt i denne situation.

Under denne synsvinkel skal socialdemokratiets indrømmelse med hensyn til forhøjelsen af rugprisen ses. Saglig bedømt havde forhøjelsen ingen berettigelse. Bedømmes den i relation til nuværende priser på rug, eller sammenlignes den med prisen på hvede eller det indførte foderkorn, ville 44 kr. pr. td. rug være den rigtige pris.

Ingen misunder de landmænd, der dyrker den såkaldte magre jord, at de får lidt mere for rugen end beregnet. Ja, jeg tror endda at kunne sige, at de fleste forbrugere ikke vil reagere på de 3 øres yderligere forhøjelse på rugbrødet, som denne stigning i rugprisen vil betyde. Men der er et andet moment i sagen, som både landmænd, producenter, forbrugere og skatteydere skal være opmærksomme på i denne forbindelse, og det

er det, jeg omtalte ved første behandling, og som jeg formede som en advarsel til landmændene om ikke at lade sig forlede til at øge arealerne med rug i det kommende efterår.

Den højtærede minister har oplyst, at der må regnes med, at der i det kommende høstår vil blive ca. 80 000 t rug, som ikke vil medgå til fremstilling af brød, og som derfor skal afsættes til foderbrug. Der er her en risiko for, at disse ordninger vil koste staten anselige beløb, alt efter hvorledes foderkornsprisen er på realisationstidspunktet. Ingen kan i dag sige hvor meget, men én ting er givet, og det er, at hvis antallet af rugarealer fordobles eller blot forøges betydeligt i forhold til det nuværende, bliver der tale om at fordoble de 80 000 t, som skal realiseres, et par gange. Man må nemlig huske på, at den forøgelse, der bliver tale om, skal afsættes med tab for staten, og dette skal igen dækkes ind gennem skatter.

Det er grunden til vore betænkeligheder over for forhøjelsen, og jeg forstærker min advarsel til landbruget om ikke at udvide rugarealerne, for det er ikke meningen med denne lov, at man skal kunne få direkte statstilskud til at få ombyttet hjemmeavlet korn med indført korn.

Spørgsmålet om, hvorvidt eksporten af maltbyg og såsød kan komme i vanskeligheder ved forhøjelsen af priserne på korn, når lovforslaget om en kornordning gennemføres, har, som jeg allerede har meddelt, været drøftet. Jeg gentager, at alle har været interesserede i, at denne eksport bibeholdes og helst udvides; men når det antydes, at det kan blive nødvendigt at give en stimulans til denne eksport, er der grund til at advare. Lad mig sige det sådan, at det store landbrug skal ikke forvente, at mit parti går med til, at der serveres med „dobbelt belagt“.

Jeg sagde ikke i min beretning om udvalgsarbejdet noget om, at kravet om skattelettelse for landbruget var blevet drøftet. Det var ikke, fordi jeg glemte det, men fordi jeg synes, at dette spørgsmål mere hører hjemme under en politisk drøftelse, og at det i hvert fald intet har at gøre med de to lovforslag, som var til behandling i udvalget.

Jeg fristes til i denne forbindelse at